

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 31S/67/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5020200193
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 04. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Vargová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2021:5020200193.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako správny súd, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Vargovej a členov senátu JUDr. Zuzany Krivdovej (sudca spravodajca) a JUDr. Martiny Nemravovej, v právnej veci žalobcu: TEHOS, s.r.o., so sídlom Námestie slobody č. 1269/3, 026 01 Dolný Kubín, IČO: 36 389 331, právne zast.: advokátska kancelária Škubla & Partneri s.r.o., so sídlom Digital Park II, Einsteinova č. 25, 851 01 Bratislava, proti žalovanému: Daňový úrad Žilina, so sídlom Janka Kráľa č. 2, 010 01 Žilina, v konaní o preskúmanie opatrenia žalovaného č. 101482992/2019 zo dňa 17.06.2019, takto

rozhodol:

Žalobu o d m i e t a .

Žiaden z účastníkov n e m á právo na náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

Žiadosťou o vrátenie neoprávnene zaplatenej dane z emisných kvót za rok 2011 a priznanie úroku za oneskorené vrátenie preplatku na dani z emisných kvót za rok 2011 zo dňa 11.4.2019 (ďalej ako „žiadosť“) adresovanou Daňovému úradu Žilina - pobočka Dolný Kubín, požiadal žalobca o vrátenie preplatku v sume 25.862,- Eur (ako rozdiel medzi zaplateným preddavkom v sume 27.593,- Eur a vráteným „daňovým preplatkom“ v sume 1.731,- Eur) a ďalej žiadal úrok z oneskoreného vrátenia preplatku, ktorý predstavuje sumu určenú ako súčet

- úroku 10% ročne od 30.06.2011 do 24.07.2012 zo sumy 13.796,50 Eur (t. j. z prvého preddavku),
- úroku 10% ročne od 31.12.2011 do 24.07.2012 zo sumy 13.796,50 Eur (t. j. z druhého preddavku) a
- úroku 10% ročne od 25.07.2012 do zaplatenia zo sumy 25.862,- Eur (t. j. z preddavku v sume 27.593,- Eur po odrátaní vráteného daňového preplatku v sume 1.731,- Eur).

2. Daňový úrad Žilina, pobočka Dolný Kubín vydal pod číslom 101040540/2019 zo dňa 3.5.2019 Oznámenie, v ktorom s poukazom na rozhodnutie (rozsudok) Súdneho dvora Európskej únie sp. zn. C-302/2017 zo dňa 12.4.2018 uviedol, že v nadväznosti na toto rozhodnutie prijalo Ministerstvo financií SR rozhodnutie o postupe pri vrátení dane z emisných kvót, na základe ktorého daňovým subjektom, ktoré do zániku práva vyrubiť daň alebo rozdiel dane nepodali dodatočné daňové priznanie k dani z emisných kvót a ani žiadosť o vrátenie dane z emisných kvót, správca dane zaplatenú daň nevráti. V prípade žalobcu bolo daňové priznanie k dani z emisných kvót podané dňa 5.6.2012, pričom päťročná lehota pre zánik práva vyrubiť daň uplynula dňom 31.12.2017 v súlade s ustanovením § 69 ods. 1 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní v znení neskorších predpisov (ďalej len „Daňový poriadok“). Na základe uvedeného oznámil správca dane žalobcovi, že daň z emisných kvót za zdaňovacie obdobie od 1.1.2011 do 31.12.2011 nemožno vrátiť po zániku práva vyrubiť daň alebo rozdiel dane a v nadväznosti na túto skutočnosť taktiež žiadosť o priznanie úroku z oneskoreného vrátenia preplatku na dani z emisných kvót za rok 2011 považuje správca dane za bezpredmetnú. Uvedené oznámenie bolo žalobcovi cestou právneho zástupcu žalobcu doručené dňa 9.05.2019, ako vyplýva z pripojeného administratívneho spisu.

3. Proti vyššie označenému Oznámeniu podal žalobca odvolanie s odôvodnením, že toto vychádza z nesprávneho skutkového a právneho posúdenia veci. V tomto odvolaní žalobca v podstatnej časti zopakoval svoju argumentáciu, ktorou odôvodňoval i samotnú žiadosť zo dňa 11.04.2019, pričom v úvode ťažiskovo poukázal na úpravu podľa § 63 ods. 6 Daňového poriadku, podľa ktorého pokiaľ chýba v rozhodnutí poučenie o odvolaní alebo v rozhodnutí bolo nesprávne uvedené poučenie, že proti rozhodnutiu nemožno podať odvolanie alebo, ak bola skrátaná lehota na podanie odvolania alebo nie je v poučení určená lehota vôbec, odvolanie možno podať do šiestich mesiacov po doručení rozhodnutia; to neplatí, ak rozhodnutie podľa tohto zákona nemusí obsahovať poučenie. Z uvedeného vyvodzuje žalobca, že odvolanie voči rozhodnutiu z 3.5.2019 je podané včas.

4. Na vyššie uvedené odvolanie sa žalobcu reagoval Daňový úrad Žilina, pobočka Dolný Kubín Oznámením číslo 101482992/2019 zo dňa 17.6.2019, v ktorom poukázal na úpravu podľa § 72 ods. 1 Daňového poriadku, podľa ktorého proti rozhodnutiu možno podať odvolanie, ak tento zákon neustanovuje inak alebo ak sa účastník konania odvolania nevzdal písomne alebo ústne do zápisnice. Na základe uvedených skutočností Daňový úrad Žilina, pobočka Dolný Kubín žalobcovi oznámil, že Daňový poriadok neumožňuje podať odvolanie voči Oznámeniu správcu dane, nakoľko sa nejedná o rozhodnutie. Z tohto dôvodu nie je možné aplikovať postup podľa § 73 Daňového poriadku, t. j. obsahu podania daňovým subjektom označenom ako odvolanie vyhovieť správcom dane alebo toto postúpiť na rozhodnutie odvolaciemu orgánu.

5. Dňa 3.7.2019 podal žalobca včas správnu žalobu, ktorou navrhol, aby správny súd Oznámenie žalovaného č. 101040540/2019 zo dňa 3.5.2019 zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie s tým, že ak nie je možné takýto rozsudok vydať z dôvodu, že preskúmateľné nie je toto Oznámenie, ale Oznámenie č. 101482992/2019 zo dňa 17.6.2019 eventuálne navrhol, aby súd vydal rozsudok, ktorým Oznámenie žalovaného č. 101482992/2019 zo dňa 17.6.2019 v spojení s oznámením č. 101040540/2019 zo dňa 3.5.2019 zrušuje a vec vracia žalovanému na ďalšie konanie.

6. Tunajší správny súd uznesením, č.k. 31S/50/2019-112 zo dňa 27.3.2020, žalobcu vyzval, aby jednoznačne označil rozhodnutie (opatrenie) žalovaného, ktorého zrušenia sa podanou žalobou domáha a uviedol návrh výroku rozhodnutia (žalobný petit) v súlade so zákonom a jednoznačne označil napadnuté oznámenie žalovaného, preskúmania zákonnosti ktorého sa podanou žalobou domáha, argumentujúc tým, že petit žaloby v správnom súdnictve má byť koncipovaný jednoznačne, nie ako eventuálny petit, ktorý je v správnom súdnictve prípustný len vo veciach s plnou jurisdikciou s tým, že je v rozpore so zákonnou úpravou domáhať sa žalobou zrušenia jedného rozhodnutia, či opatrenia a súčasne eventuálnym petitom zrušenia iného rozhodnutia, či opatrenia v spojení s prvým (skôr označeným) rozhodnutím, či opatrením.

7. Na vyššie označené uznesenie tunajšieho správneho súdu reagoval žalobca zmenou žalobného petitu tak, že navrhol, aby správny súd Oznámenie žalovaného č. 101482992/2019 zo dňa 17.6.2019 a Oznámenie žalovaného č. 101040540/2019 zo dňa 3.5.2019 zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Zároveň navrhol žalovanému uložiť povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania.

8. Následne tunajší správny súd uznesením, č.k. 31S/50/2019-122 z 20.4.2020, konanie o správnej žalobe zo dňa 3.7.2019 proti Oznámeniu žalovaného č. 101482992/2019 zo dňa 17.6.2019 vylúčil na samostatné konanie, dôvodiac tým, že v danom prípade sa žalobca domáha zrušenia dvoch samostatných oznámení (opatrení) žalovaného, ktoré predstavujú samostatný predmet súdneho prieskumu. Predmetné konanie sa vedie pod spisovou značkou sp.zn. 31S/67/2020.

9. O správnej žalobe podanej proti Oznámeniu žalovaného č. 101040540/2019 zo dňa 3.5.2019 rozhodol tunajší súd rozsudkom, č.k. 31S/50/2019-134 zo dňa 22.7.2020 tak, že predmetné opatrenie žalovaného zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie žalovanému. O trovách konania rozhodol tunajší súd tak, že žalobca má voči žalovanému nárok na úplnú náhradu dôvodne vynaložených trov konania.

10. Predmetom tohto konania sa tak na základe procesného postupu zvoleného predchádzajúcimi zákonnými sudcami tunajšieho správneho súdu stalo rozhodnutie o tej časti správnej žaloby, ktorou sa žalobca po spresnení žalobného petitu domáhal preskúmania zákonnosti - Oznámenia žalovaného č. 101482992/2019 zo dňa 17.6.2019.

11. Vo vzťahu k označenému rozhodnutiu č. 101482992/2019 zo dňa 17.6.2019 žalobca s poukazom na judikatúru (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5Sžfk/42/2017 zo dňa 30.11.2017) uviedol, že toto napáda z dôvodu právnej istoty, keďže podľa ust. § 79 ods. 2 Daňového poriadku je potrebné vo veci nevyhovenia žiadosti o vrátenie daňového preplatku vydať rozhodnutie, voči ktorému je prípustné odvolanie podľa § 72 ods. 1 Daňového poriadku. Ak by označené rozhodnutie považoval súd za rozhodnutie o odvolaní, ktoré je v rámci konania potrebné napadnúť ako konečné rozhodnutie orgánu verejnej správy vo veci, napáda žalobca aj toto rozhodnutie.

12. Na túto správnej časť žaloby, ktorá sa týka predmetu tohto správneho súdneho konania, reagoval žalovaný vo svojom vyjadrení z 29.7.2020 tak, že v prípade podaného odvolania voči oznámeniu postupoval v súlade právnou úpravou Daňového poriadku, kedy vyhodnotil podanie nielen podľa jeho označenia ale aj obsahu ako odvolanie. Zákonným predpokladom podania odvolania ako opravného prostriedku podľa § 72 ods. 1 Daňového poriadku je vydané, doručené rozhodnutie so všetkými zákonnými náležitosťami stanovenými v ustanovení § 63 Daňového poriadku vrátane poučenia o opravnom prostriedku. Rozhodnutie v danom prípade ale nebolo vydané, a preto nebol daný zákonný postup žalovaného podľa § 73 Daňového poriadku rozhodnúť o podanom odvolaní v rámci autoremedúry alebo postúpiť odvolanie odvolaciemu orgánu. S poukazom na rozhodovaciu činnosť tunajšieho súdu - konkrétne uznesenie sp.zn. 30S/81/2019 z 12.11.2019, ktorým žalobu žalobcu CZT Ružomberok s.r.o. odmietol a v bode 11 a 12 uviedol:

„V danej administratívnej veci nebolo dňa 09.05.2019 vydané prvostupňové rozhodnutie, ktoré by bolo možné napadnúť odvolaním, ale bolo vydané opatrenie (rovnako ako to bolo konštatované pri oznámení zo dňa 21.6.2019). Samotné opatrenie nezakladá možno podať voči nemo odvolanie. Na tomto mieste správy súd zdôrazňuje, že nie je jeho úlohou v rámci preskúmania opatrenia zo dňa 21.6.2019 zaujímať právny názor, či o žiadosti žalobcu bolo potrebné alebo nebolo potrebné vydať individuálny správny akt vo forme rozhodnutia, teda s náležitosťami rozhodnutia, ktorého súčasťou by bolo aj poučenie o opravnom prostriedku. Správny súd vychádza zo skutkového stavu, ktorý zistil v danej veci, a to, že žalovaný dňa 9.5.2019 nevydal rozhodnutie, ale opatrenie. Z uvedeného potom vyplýva, že podanie žalobcu zo dňa 29.5.2019, hoci nazvané ako odvolanie, nemožno vyhodnotiť ako odvolanie, o ktorom by bolo potrebné rozhodnúť odvolacím orgánom. Ak teda žalovaný následne vydal opatrenie zo dňa 21.6.2019, nerozhodoval ako odvolací orgán a ani ako prvostupňový orgán rozhodujúci autoremedúrou. Ide o opatrenie reagujúce na „odvolanie“ žalobcu voči opatreniu z 09.05.2019. Správny súd teda konštatuje, že opatrenia neboli vydané v inštančnom postupe. Napadnuté opatrenie z 21.06.2019 však nanovo nedefinuje práva a povinnosti žalobcu oproti opatreniu vydanému 09.05.2019. Je totiž potrebné uviesť, že opatrením zo dňa 09.05.2019 bolo žalobcovi oznámené, že daň z emisných kvót za rok 2011 mu správca dane nemôže vrátiť z konkrétnych dôvodov. Týmto opatrením mohlo byť zasiahnuté do jeho právnej sféry. Opatrením zo dňa 21.06.2019 však k takémuto zásahu dôjsť nemohlo. Z jeho obsahu vyplýva, že žalovaný žiadne nové argumenty pre nevyhovenie žiadosti žalobcu oproti opatreniu z 09.05.2019 nekonkretizoval, len odkázal na opatrenie z 09.05.2019. Napadnuté opatrenie nemá za následok vznik, zmenu alebo zánik právneho vzťahu, ani ním nemohli byť práva a právom chránené záujmy alebo povinnosti žalobcu priamo dotknuté a preto ním žalobca zjavne nemohol byť ukrátený na svojich právach alebo právom chránených záujmoch tak, ako to predpokladá § 178 ods. 1 SSP. Žalobca ani v žalobe konkrétne netvrdí, čím konkrétne predmetné opatrenie žalovaného spôsobilo vznik, zmenu alebo zánik právneho vzťahu a ako boli, resp. mohli byť jeho práva vydaním tohto opatrenia priamo dotknuté. Správny súd konštatuje, že po vyhotovení predmetného opatrenia ostali práva a povinnosti žalobcu rovnaké ako pred jeho vyhotovením, a to vzhľadom na to, že tieto boli zo strany žalovaného už konštituované v opatrení zo dňa 09.05.2019.“

S poukazom na vyššie uvedené rozhodnutie Krajského súdu v Žiline je žalovaný toho názoru, že je prvoradé posúdenie zákonnosti oznámenia žalovaného č. 101040540/2019 zo dňa 3.5.2019 vedené na súde pod č.k. 31S/50/2019 a až následne by malo byť posúdenie zákonnosti oznámenia žalovaného č. 101482992/2019 zo dňa 17.6.2019. Žalovaný nemohol postupovať podľa ustanovenia § 73 Daňového poriadku a o podanom „odvolaní proti rozhodnutiu č. 101040540/2019 zo dňa 3.5.2019“ rozhodnúť autoremedúrou alebo postúpiť odvolanie odvolaciemu orgánu, z dôvodu vydaného oznámenia nie rozhodnutia. V priebehu súdneho konania žalobca uzatvoril so Slovenskou republikou zastúpenou Ministerstvom financií SR dohodu o mimosúdnom vyrovnaní číslo zmluvy MF SR: 2020/043 dňa 6.3.2020 na základe ktorej bol žalobcovi vyplatený uplatnený nárok na náhradu škody vyplývajúci z titulu rozporu vnútroštátnej dane z emisných kvót s právom EU v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov vo výške 25.862,00 EUR. S poukazom na vyššie uvedené okolnosti žalovaný navrhol súdu, aby žalobu o preskúmanie

zákonnosti opatrenia č. 101482992/2019 zo dňa 17.6.2019 ako nedôvodnú zamietol a účastníkom nepriznal náhradu trov konania.

13. Žalobca vo svojej replike zo dňa 20.8.2020 okrem iného uviedol, že vyjadrenie žalovaného je zmätočné. Žalovaný totiž jednak navrhuje súdu, aby žalobu o preskúmanie oznámenia zo 17.6.2019 ako „nedôvodnú zamietol“, no na druhej strane žalovaný uvádza, „že je prvoradé posúdenie zákonnosti Oznámenia žalovaného č. 101040540/2019 zo dňa 3.5.2019 vedené na súde pod č.k. 31S/50/2019 a až následne by malo byť posúdenie zákonnosti Oznámenia žalovaného č. 101482992/2019 zo dňa 17.6.2019.“ Tieto tvrdenia si však navzájom odporujú. Ak mal totiž žalovaný za to, že posúdenie zákonnosti Oznámenia zo 17.6.2019 závisí od posúdenia zákonnosti skoršieho Oznámenia z 3.5.2019, tak mal navrhnúť prerušenie konania a nie navrhnúť zamietnutie žaloby vo vzťahu k Oznámeniu zo 17.6.2019 dôvodu nedôvodnosti. Žalobca však súhlasí s tvrdením žalovaného, že Oznámenie z 3.5.2019 aj Oznámenie zo 17.6.2019 sú previazané. Avšak práve kvôli tejto previazanosti je potrebné žalobe vyhovieť, a teda Oznámenie zo 17.6.2019 zrušiť pre jeho nezákonnosť rovnako, ako Krajský súd v Žiline už zrušil Oznámenie z 3.5.2019 rozsudkom sp. zn. 31S/20/2019 z 22.7.2020. Obidve oznámenia pritom skutkovo aj právne súvisia, a po zrušení Oznámenia z 3.5.2019 z dôvodu právnej istoty nemôže naďalej existovať ani Oznámenie zo 17.6.2019. Zachovaním Oznámenia zo 17.6.2019 by sa totiž žalobca dostal do právne nejistej situácie, kedy by sa o jeho žiadosti o vrátenie dane a zaplatenie úroku uskutočnilo daňové konanie, výsledkom ktorého bude rozhodnutie, resp. vrátenie dane a zaplatenie úroku, no stále bude existovať aj Oznámenie zo 17.6.2019, ktoré bude odkazovať na Oznámenie z 3.5.2019, ktoré bolo zrušené pre svoju nezákonnosť. Preto musí byť Oznámenie zo 17.6.2019 zrušené tiež. Takto k problému vzťahu obidvoch oznámení opakovane pristúpil aj Krajský súd v Banskej Bystrici v rozsudkoch sp. zn. 24S/172/2019 zo dňa 14.5.2020 a sp. zn. 23S/164/2019 zo dňa 18.3.2020, ktorými zrušil prvé aj druhé oznámenie („nakoľko obidve trpia rovnakými chybami“) a vec vrátil správcovi dane na ďalšie konanie. V súdnych konaniach pred Krajským súdom v Banskej Bystrici pritom išlo o skutkovo a aj právne podobnú vec ako v tomto konaní sp. zn. 31S/67/2020, keď príslušný správca dane odmietol vyhovieť žiadosti o vrátenie dane a zaplatenie úroku, o čom informoval prvým oznámením a na podané odvolanie reagoval druhým oznámením. Rozdiel v konaniach pred Krajským súdom v Banskej Bystrici a týmto konaním je v tom, že zatiaľ čo Krajský súd v Žiline súdne konanie o Oznámení z 3.5.2019 a Oznámení zo 17.6.2019 rozdelil do dvoch samostatných konaní, tak Krajský súd v Banskej Bystrici konal o prvom aj druhom oznámení spoločne tak, ako to vyplývalo aj z petitu žalôb podaných v konaní sp.zn. 24S/172/2019 a sp. zn. 23S/164/2019. V ďalšom žalobca uviedol, že vyjadrenie žalovaného považuje za zmätočné a nepreskúmateľné aj v časti, kde žalovaný spomína dohodu o mimosúdnom vyrovnaní. Žalobca k tejto dohode jednak uvádza, že konanie o zodpovednosti za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci nevyučuje daňové konanie o vrátení daňových preplatkov a úrokov, a jednak poukazuje na uzavretie mimosúdnej dohody preukazuje „bizarné“ konanie orgánov finančnej správy, pokiaľ ide o splnenie povinnosť úhrady dane a úroku. Táto „bizarnosť“ vyplýva z toho, že Ministerstvo financií SR (ďalej aj len „MF SR“), ktoré je ústredným orgánom štátnej správy na úseku daní, k téme dane a úroku pristupuje centralizovane, keďže sa táto téma dotýka viac ako 130 daňových subjektov, a preto vydalo „rozhodnutie“, aby subjektom, akým je aj žalobca, daňové orgány (vrátane žalovaného) žiadnu daň spolu s úrokom nevracali, ale aby im oznámili, že žiadny daňový preplatok neevidujú. Ministerstvo financií prijalo „rozhodnutie“ (za „rozhodnutie“ ho označuje priamo FR SR), ako majú správcovia dane (teda aj žalovaný) vybavovať žiadosti daňových subjektov (akým je aj žalobca), o ktorých nemajú správcovia dane ani len rozhodovať, ale jednoducho vybavenie žiadostí len daňovým subjektom „oznámiť“. A toto „rozhodnutie“ MF SR žalovaný slepo nasledoval, keď žiadosť žalobcu vybavil oznámením - teda Oznámením z 3.5.2019 a nadväzujúcim Oznámením zo 17.6.2019 namiesto toho, aby sa vecou riadne zaoberal a vydal plnohodnotné a preskúmateľné rozhodnutie v daňovom konaní. Tým však „bizarné“ konanie orgánov finančnej správy nekončí. Keďže Ministerstvo financií SR vydalo „rozhodnutie“, aby správcovia dane nepostupovali v režime daňovoprávnom (podľa Daňového poriadku) a celú vec chcelo riešiť centralizovane, začalo pristupovať k poskytovaniu náhrady škody uzatváraním dohôd o mimosúdnom vyrovnaní tak, že začalo jednotlivým subjektom, ktoré sa o svoj nárok prihlásili, uhrádzať náhradu škody v sume zodpovedajúcej zaplatenej dani (nie dani a úroku). Takúto dohodu síce uzatvoril s MF SR aj žalobca, ako ale vyplýva z textu dohody, nejde o vrátenie dane a zaplatenie úroku, ale o zaplatenie náhrady škody zodpovedajúcej dani, pričom táto náhrada škody nijako nepokrýva úrok. Žalobca sa pritom domáhal voči MF SR (tak ako aj niektoré iné daňové subjekty) náhrady škody v sume zaplatenej dane aj úroku. Časť uplatneného nároku na náhradu škody mu teda bola vrátená, no o zvyšnú časť týkajúcu sa úroku prebieha súdne konanie na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 15C/20/2020. Žalovaným je SR, ktorú zastupuje MF SR, pričom MF SR v civilných

konaniach o náhradu škody týkajúcej sa úroku opakovane argumentuje, že v časti úroku náhrada škody neprichádza do úvahy, pretože úrok je potrebné uplatňovať voči správcovi dane ako daňovoprávny nárok. Toto tvrdenie odôvodňuje MF SR tým, že právo EÚ má prednosť pred vnútroštátnym právom, pričom právo EÚ priamo zakladá nárok na vrátenie dane a zaplatenie úroku, avšak judikatúra SD EÚ neoznačuje úrok za „škodu“, a tento úrok nie je „skutočnou škodou“ ani „ušlým ziskom“ podľa zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Podľa MF SR si tak štát sám môže zvoliť režim, v ktorom má byť uspokojený nárok na vrátenie dane a zaplatenie úroku, pričom podľa MF SR sa má v prípade nároku na úrok postupovať režimom daňovoprávnym, teda podľa Daňového poriadku. Preto žalobca naďalej trvá na tom, aby súd zrušil Oznámenie zo 17.6.2019 tak, ako už zrušil v konaní sp. zn. 31S/50/2019 Oznámenie z 3.5.2019, a aby sa v ďalšom konaní žalovaný riadne zaoberal argumentáciou žalobcu o jeho nároku na vrátenie dane a zaplatenie úroku. Takýto imperatív pritom vyplýva aj z rozsudku Krajského súdu v Žiline v konaní sp. zn. 31S/50/2019. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti naďalej trvá na podanej žalobe v celom rozsahu.

14. K replike žalobcu žalovaný dupliku nepodal.

15. Predtým, ako správny súd pristúpi k meritórnemu preskúmaniu napadnutého rozhodnutia, je povinný v zmysle § 99 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej „SSP“) skúmať, či sú splnené procesné podmienky na vedenie správneho súdneho konania.

16. Podľa § 6 ods. 1 SSP správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

Podľa § 7 písm. e) SSP správne súdy nepreskúmajú rozhodnutia orgánov verejnej správy a opatrenia orgánov verejnej správy predbežnej, procesnej alebo poriadkovej povahy, ak nemohli mať za následok ujmu na subjektívnych právach účastníka konania.

Podľa § 98 ods. 1 písm. g) SSP správny súd uznesením odmietne žalobu, ak je neprípustná.

17. Právomoc správneho súdu je základnou procesnou podmienkou. Právomoc sa prekrýva s vecnou príslušnosťou a má predmetový charakter, keď ju zákonodarca vymedzil spôsobilým predmetom prieskumu správneho súdu.

18. Pri skúmaní právomoci správny súd musí vylúčiť zo súdneho prieskumu takú vec, ktorá je uvedená v § 7 Správneho súdneho poriadku. Uvedené ustanovenie vymedzuje negatívne procesné podmienky týkajúce sa predmetu prieskumu, ktoré správny súd skúma zo žaloby. Toto skúmanie vykonáva súd z úradnej povinnosti. Pokiaľ nastala niektorá zo skutkových podstát uvedených v tomto ustanovení, takéto akty sú ako predmet súdneho prieskumu z preskúmania vylúčené (princíp tzv. negatívnej enumerácie).

19. Vo veci konajúci senát tunajšieho správneho súdu viazaný nezvratnými dôsledkami procesného postupu zvoleného predchádzajúcimi zákonnými sudcami konajúcimi v predmetnej veci (vylúčenie veci na samostatné konanie), boli povinní v tomto samostatnom konaní rozhodnúť aj o tej časti správnej žaloby, ktorá sa týkala oznámenia žalovaného zo 17.6.2019.

20. V danom prípade má správny súd za to, že bola naplnená skutková podstata § 7 písm. e) SSP, pretože predmetom prieskumu má byť rozhodnutie orgánu verejnej správy procesnej povahy, ktoré nemohlo mať za následok ujmu na subjektívnych právach žalobcu.

21. Z administratívneho spisu je zrejmé, že žalovaný oznámením zo 17.6.2019 v podstate len nevyhovел požiadavke žalobcu na preskúmanie predchádzajúceho oznámenia (majúceho charakter opatrenia) v konaní o opravnom prostriedku, keďže mu predmetným oznámením len oznámil nemožnosť napadnúť odvolaním predchádzajúce oznámenie z 3.5.2019. Správny súd v súlade s konštantnou judikatúrou, na ktorú vo svojom vyjadrení poukazuje i žalovaný, konštatuje, že rozhodnutie žalovaného zo 17.6.2019 májúce charakter opatrenia, ktorým žalovaný reagoval na „odvolanie“ žalobcu voči opatreniu z 3.5.2019, nebolo vydané v inštančnom postupe a v nijakom ohľade nanovo nedefinuje práva a povinnosti žalobcu

oproti opatreniu vydanému 3.5.2019 a nezasahuje do právnej sféry žalobcu, nakoľko z jeho obsahu nevyplývajú žiadne nové argumenty pre nevyhovenie žiadosti žalobcu oproti opatreniu z 3.5.2019. Toto opatrenie (oznámenie zo 17.6.2019) nemá za následok vznik, zmenu alebo zánik právneho vzťahu, ani ním nemohli byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti žalobcu priamo dotknuté a preto ním žalobca zjavne nemohol byť ukrátený na svojich právach alebo právom chránených záujmoch tak, ako to predpokladá § 178 ods. 1 SSP. Ani žalobca v žalobe konkrétne netvrdí, čím konkrétne predmetné napadnuté opatrenie žalovaného spôsobilo vznik, zmenu alebo zánik právneho vzťahu a ako boli, resp. mohli byť jeho práva vydaním tohto opatrenia priamo dotknuté. Vydaním predmetného opatrenia ostali práva i povinnosti žalobcu identické ako pred jeho vyhotovením, a to vzhľadom na to, že tieto boli zo strany žalovaného už konštituované v opatrení zo dňa 3.5.2019, ktoré už bolo samostatným predmetom súdneho prieskumu v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp.zn. 31S/50/2020. Vyššie opísané imanentné znaky predmetného opatrenia mu dávajú jednoznačne charakter opatrenia procesnej povahy. Z týchto dôvodov správny súd sumárne konštatuje, že napadnutým opatrením nebolo žiadnym spôsobom zasiahnuté do subjektívnych práv žalobcu.

22. Z vyššie uvedených dôvodov správny súd uzavrel, že napadnuté opatrenie je opatrením procesným, ktoré nemohlo mať za následok ujmu na subjektívnych právach žalobcu, a preto je vyňaté zo súdneho prieskumu v zmysle § 7 písm. e) SSP. Keďže žaloba proti takémuto rozhodnutiu nie je prípustná, súd ju odmietol podľa § 98 ods. 1 písm. g) SSP.

23. O náhrade trov konania bolo rozhodnuté podľa § 170 písm. a) SSP tak, že žiaden z účastníkov konania nemá právo na náhradu trov konania, keďže žaloba bola odmietnutá.

24. V nadväznosti na výsledok správneho súdu obsiahnutý v obidvoch vyhlásených výrokoch tohto uznesenia správny súd považuje za potrebné dodať, že si je vedomý toho, že separované posudzovanie zákonnosti obidvoch spomínaných oznámení žalovaného a ich rozdelenie do dvoch samostatných súdnych konaní inicioval súd a nebolo dôsledkom konania žalobcu, ktorý sa logicky a podľa názoru vo veci konajúceho senátu správne domáhal preskúmania obidvoch opatrení žalovaného v jednom konaní. Ako však už bolo uvedené predchádzajúci vo veci konajúci senát v dôsledku iného právneho názoru zvolili procesný postup (vylúčenie veci na samostatné konanie), s ktorým sa súčasný o veci rozhodujúci senát nestotožnil, bol ním však viazaný. Len pre úplnosť správny súd uzatvára, že v posudzovanom prípade mu neprináležala právomoc rozhodnúť o tejto časti správnej žaloby žalobcu inak (ako odmietnutím správnej žaloby), nakoľko právomoc súdu je daná zákonom a nemôže byť založená rozhodnutím správneho súdu.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustná kasačná sťažnosť, ak to zákon pripúšťa (439, 440 SSP) v lehote 30 dní od doručenia rozhodnutia krajského súdu, ktorá sa podáva na krajskom súde, ktorý napadnuté rozhodnutie vydal. V kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 SSP uviesť

- a) označenie napadnutého rozhodnutia,
- b) údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené,
- c) opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 SSP sa podáva (ďalej len "sťažnostné body"),
- d) návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh).

Sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Tieto povinnosti neplatia, ak

- a) má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c) a d),
- c) je žalovaným Centrum právnej pomoci.